

Lad til Herrens værk!

Jeremias, den store profet med det blide hjerte, udbrøder pludselig: »Forbandet være den, der er lad til at gøre HERRENS værk« (48,10). Der er ord i Den hellige Skrift, vi gerne lytter til, andre, vi knap er så begejstrede for, men begge hører med i Guds samlede tale til os, og vi kan ikke undvære noget af dem.

Den første misforståelse

Når vi hører Guds ord, må vi ikke glemme, at vi af natur misforstår dem og lægger en anden mening i dem end Guds. Vi behøver Åndens hjælp for at forstå Ordet ret.

Der ligger ikke i Jeremias' ord den tanke, at den dovne er forbandet, men den flittige er fri for forbandelsen. Thi det, der her er tale om, er ikke ladhed og flid i al almindelighed, men om ladhed i HERRENS værk.

Den uigenfødtes flid er også under Guds forbandelse, thi al hans flid er båret af synden og selvisheden. Den flittige kommer ikke ind i Guds rige, fordi han er flittig; den lade udelukkes ikke, fordi han er lad. Begge må fødes på ny og omvende sig, hvis de skal komme ind i Guds rige.

Vel er det sådan, at det normalt går den flittige bedre her i livet end den dovne og lade (dog ikke altid!), og vel er der mange flittige mennesker, der ved deres indsats har tjent fædrelandet og skaffet arbejde til andre, men har de ved al deres flid vundet hele verden og taget skade på deres sjæl, hvad har de da vundet?

Vel bør vi opdrage vore børn til flid og pligttrøskab, og vel bør vi holde os selv i ave, så vi ikke giver efter for kødets tilbøjelighed til magelighed og forsømmelighed, men lærer vi ikke os selv og vore børn, at enhver tanke, på at vi derved gør os fortjent til Guds nåde, er dødsensfarlig, da kan vi netop gennem vor flid og agtpågivenhed bringe os selv ud af nåden, ind under loven – og da er vi tilbage under forbandelsen, thi andet end forbandelse kan loven ikke skaffe os!

Den anden misforståelse

Hvis Jeremias' strenge ord rammer os (og hvem føler sig ikke ramt deraf?), da er den umiddelbare reaktion, at nu må vi tage os sammen, ryste al ladhed af os og ordentligt tage fat på at tjene Herren. Måske synger vi endog *Hans Agerbeks* berømte, men noget misvisende salmevers:

Klokken slår, tiden går,
evigheden os forestår.

Lad os da bruge den kostbare tid, tjene vor Herre med al vor flid, så skal vi nok komme hjem!

Men hvor ærlig vor beslutning end er, vil det før eller senere vise sig, at i vor egen beslutning, om at nu skal det være anderledes, ligger ikke tilstrækkelig kraft til en virkelig og varig helhjertet tjeneste i Herrens gerning. Vi vil atter blive trætte, atter blive overvældede, atter vende tilbage til det, vi besluttede aldrig mere skulle præge os.

Hermed være ikke sagt, at en beslutning ikke kan være på sin plads, men den må i så fald træffes på et andet grundlag. Hvilket?

Se hen til Herren!

Skriften driver os til *Kristus*. Det gælder også Jeremias' alvorlige ord.

Her møder vi Ham, der aldrig var lad til Herrens gerning, men fuldbragte den i eet og alt. Da han trådte ind i verden, sagde han til sin himmelske Fader: »Et legeme beredte du mig! Se, jeg er kommen for at gøre din vilje, min Gud« (Hebr. 10,5-7).

Midt under sin krævende tjeneste sagde han: »Min mad er at gøre hans vilje, som sendte mig, og fuldbyrde hans gerning« (Johs. 4,34). Han sagde også: »Vi må gøre hans gerninger, som sendte mig, så længe det er dag« (Johs. 9,4). Han kendte til træthed og kunne blive så træt, at end ikke den hylende storm ude på søen kunne vække ham, da han lå i den synkende båd. Han kendte til tørst efter den lange vandring i dagens hede, men hverken træthed eller tørst afholdt ham fra at fuldbyrde den gerning, Faderen havde givet ham den dag.

Kort før hans dage hernede afsluttedes, sagde han: »Jeg har herliggjort dig på jorden ved at fuldføre den gerning, du har givet mig at gøre« (Johs. 17,4).

Og så kom de sidste frygtelige timer i *Getsemane*, hos *ypperstepræsterne*, *Pilatus* og *Herodes*, på vejen ud til *Golgata* og endelig på korsets rå planker, hvor det skulle vise sig, om han var villig til at fuldbyrde Guds frelses gerning, så intet mere stod tilbage at gøre.

Til sidst råbte han: »Det er fuldbragt!« – og vi må give *Kingo* ret i, at »et bedre ord er aldrig sagt, opfyldt er lov og profeti, afskaffet dødens tyranni!«

Her er han, der aldrig kom under forbandelse, fordi han kun gjorde Faderens vilje, intet andet, hvor træt han end var, ja

træt til døden!

Men se ham hænge på et kors! Hvad betyder det? Det betyder, at han netop er *forbandet af Gud*, thi der står skrevet: »Forbandet hver den, der hænger på et træ« (Gal. 3,13).

Hvad så med den forbandelse, Jeremias' ord bringer over dig og mig på grund af vor ladhed, efterladenhed, dovenskab, uvillighed og utilbøjelighed til at gøre Herrens værk?

Den er borte! Jesus blev gjort til synd for dig! På ham lagde Gud din og min ladhed, dovenskab, u lydighed, trods og synd; derfor ramte forbandelsen ham, og derfor hviler den ikke på os. Den er løftet fra os og lagt over på ham!

Han har sandelig løst os fra den forbandelse, vi har draget ned over os ved al vor forsømmelighed – den forbandelse, vi aldrig kunne frigøre os fra, hvor flittige vi end ville være i Herrens gerning. Trykket over os er borte! Vi kan ånde frit!

Den evangeliske flid

Når vi er løskøbt fra lovens forbandelse, har vi intet at frygte, end ikke dommen. Noget helt andet end frygt fylder nu vort hjerte – vi er så *taknemmelige* og føler ikke, at vi nogensinde fuldt ud kan give udtryk for vor taknemmelighed. Med blikket vendt imod vor blødende Frelser siger vi som *Zinsendorf* »Alt det har du gjort for mig! Hvad må jeg få lov til at gøre for dig?«

Vi er ikke under lovens tvang: en anden tvang er over os – *kærlighedens!* Kristi kærlighed tvinger os! Men den tvang er liflig!

Den skaber lyst i hjertet til at gøre Guds vilje. Den giver den trætte ny kraft.

Jo mere frelsens under åbenbares os, des mere får vi trang til at følge Herren efter i eet og alt. Tænk, hans frelse er så rig på barmhjertighed, at han endog gengiver os alle de spildte år og alle de forsømte muligheder, thi han genopretter fuldt ud!

Da kan vi ikke andet end tjene ham af hele vort hjerte! Den evangeliske flid er altid til stede, hvor evangeliet hersker over et menneske – men hvor loven eller frygten hersker, er det umuligt at tjene Herren frivilligt og med taknemmelighed af hele sit hjerte.

Herrens gerning

Hvad består Herrens gerning eller gerningen for Herren i? Først og fremmest i at

gøre alt det, der er din hverdags arbejdsopgave, af hele dit hjerte som for Herren.

Men den består også i at gennemføre Guds domme til bunds. Det var dette, Jeremias havde i tanke, da han sagde: »Forbandet være den, der er lad til HERRENS gerning, forbandet den, der holder sit sværd fra blod« (48,10). Dommen over Moab skulle eksekveres; forbandet enhver, der ikke ville være med dertil!

I nådens tidsalder kaldes Guds børn ikke til at eksekvere den slags domme. Vi får lov til at dømmes på en anden måde. De domme, vi eksekverer, rammer alt det i vort eget liv, som Gud siger nej til. Disse domme er en del af det salige evangelium.

Jeg har gentagne gange omtalt afdøde direktør *Erik Wittenborg*, og da han derfor er kendt, minder jeg atter om ham. Han gennemførte dommen over alt det i sin store virksomhed, som Guds dom hvilede over. Var det svært, eller var det saligt? begge dele, men resultatet var den dybe fred, den herlige oplevelse af Guds omsorg og dertil et uimodståeligt vidnesbyrd.

I de fleste kristnes liv findes der endnu noget, som Gud ikke siger ja til. Ofte har det været sådan i årevis. Må jeg med disse linier få lov til at sige, at ude ved Jesu kors kan du og jeg da ikke holde fast på noget, der bedrøver ham. Han blev jo en forbandelse netop på grund af den ting,

hvordan skulle vi da kunne holde fast på den? Slip den – og du vil erfare en dybere glæde og en sandere frihed, end du nogensinde har kendt!

Evangeliet er Guds kraft! I den kraft siger vi med glæde ja og kun ja til Guds vilje og nej, kun nej til alt det, der strider imod hans bestemmelse.

Med et sådant ja og et sådant nej i evangeliets kraft er det, som om det glædelige budskabs kraft yderligere øges, så vi oplever det vidunderlige, at som din dag er, er også din kraft. Da kan du til din egen undren løbe uden at mattes, og hele dit hjertes attrå er kun at gøre fyldest i din tjeneste og fordoble dine pund og talenter.

Når Gud dømmes sit folk

Salme 50 er en af de salmer, Guds børn kender bedst; men netop fordi vi mener at kende den, bør vi huske, hvad *Paulus* indskærper os, at den, der mener at kende noget, han kender det endnu ikke, som han bør (1. Kor. 8,2).

Det er svært for os, for ikke at sige umuligt, at få et virkeligt indtryk af Guds majestæt. Vi kan læse salmens tre første ord, uden at de gør noget dybere indtryk på os: »Gud, Gud HERREN...« og så indeholder disse få ord det usigelige navn, som ingen israelit turde udtale, fordi det var ham for helligt – HERREN. Men vi haster forbi det, og det har ikke sagt os noget – og ingen bæver!

Hvordan skal Gud få os i tale, vi som har så svækket en Guds frygt?

Fortærende ild og rasende storm

Gud stævner jorden hid fra sol i opgang til sol i bjerge (1), han stævner himlen deroppe hid og jorden – hvorfor? For at *dømme sit folk* (4).

Det er dette, salmen handler om. Den er derfor højaktuel, thi vi skal alle fremstilles for Kristi domstol, og enhver af os skal aflægge regnskab for sig selv.

Foran Herren gik *fortærende ild* (3). Da bliver det åbenbart, hvordan enhvers arbejde er, om arbejdet skal bestå, eller om det bliver opbrændt; da viser det sig, om du og jeg har bygget på grundvolden med guld, sølv, kostbare stene, eller om vi har anvendt træ, hø og strå (1. Kor. 3,11-15). Hvilken dag!

Omkring ham *rasede storm*. Da afsløres det, om vort hus er bygget på klippen eller på sand (Matt. 7,24-27). Vil huset

holde, når Guds storme raser imod det, eller vil det falde? Hvilken dag!

Gud, Gud HERREN viser ingen personsanseelse. Hvem skulle ikke frygte ham og give ham æren.

Salmisten siger imidlertid: »Vor Gud komme og tie ikke« (3). Han frygter Gud og ønsker dog, at han skal komme. Har du og jeg det på tilsvarende måde?

Domshandlingen begynder med disse ord af Herrens mund: »Saml mig mine fromme, der har sluttet pagt med mig ved ofre« (5). Alle den gamle pagts ofre peger hen på det ene offer, ved hvilket vi er indgået i den nye pagt med Gud, frelsens pagt. Nu samler han alle de frelste for at afsige dommen. Jeg gentager: Hvilken dag! Den kommer!

Og himlen forkyndte hans *retfærd*, at Gud er den, der *dømmer* (6). Guds retfærd og Guds dom er uløseligt knyttet sammen. De er to sider af samme sag. Lad det aldrig gå os af minde! Skulle det være dunkelt for dig, dvæl da ved ham, der hænger på Golgatas kors, thi der møder du Guds retfærd og Guds dom – der forkyndes hans retfærd, at Gud er den, der *dømmer*!

Hør mit folk, jeg vil tale!

Det er sørgeligt, at Gud må opfordre sit folk til at høre, men det er ikke første gang, Gud på den måde søger at samle sit folks opmærksomhed om sig. Han siger: »Hør, mit folk, jeg vil tale, Israel jeg vil vidne imod dig, Gud, din Gud er jeg« (7). Gud ved, at vi er villige til at høre på ham, når han siger det, vi gerne vil høre, men når han vidner imod os, afslører os, ydmyger os, dømmes os, da er det så som så med villigheden – da er vi tilbøjelige til at afvise ham. Der kommer imidlertid en

dag, da det ikke mere bliver muligt at lukke øret for, hvad han siger.

Hvad er det, Gud vil sige sit folk? Mon de hører det? Mon vi rigtigt har hørt det?

Han siger: »Jeg trænger aldrig til noget. Du kan aldrig give mig noget, jeg ikke selv ejer i forvejen. Du kan aldrig hverken ved et offer eller en gave eller en indsats fylde et behov hos mig, thi jeg har intet behov. Alt hører mig til, og i mig er der ingen mangel!« (Se vers 8-13.)

Hvis vi virkelig har hørt det, da har vi dermed forstået, at Gud kunne gøre alting bedre uden mig. Jeg forkynder Ordet, men Gud kunne med et eneste ord opvække en langt bedre forkynder af stenene for min fod. Du har en anden opgave, men Gud kunne løse den uendeligt bedre ved selv at gøre den.

Det vil atter sige, at alt, hvad vi har, er *gaver fra Gud*, og alt, hvad vi udretter, også er en gave fra ham, en *nådesbevisning*!

Hvis det står os klart, da, først da kan vi tjene Gud, som han vil tjenes. Da er vor tjeneste aldrig en tung pligt, men en *forret, privilegium*. Da ærer vi vor tjeneste, men vi ærer ikke os selv, som var vi uhyre betydningsfulde. Vi tjener heller ikke for at få løn, thi hvem kan tænke på løn, når alt i hans liv og arbejde er et privilegium?

Kort sagt: vi tjener, fordi Guds *ufattelige barmhjertighed* imod os har overvældet os – hvorfor får jeg lov dertil – hvorfor har Gud forbarmet sig over mig – hvorfor har han givet mig mine nådegaver – hvorfor, hvorfor? Det skyldes ene og alene hans store, store hjerte – hvad kan jeg andet end tjene ham af hele mit hjerte og al min kraft uden den ringeste tanke på

at gøre mig fortjent til noget?

Derfor: »*Lovsang skal du ofre til Gud*« (14), thi det har du altid grund til. Lovsang for frelsen, lovsang for hver dag, lovsang, fordi du får lov til at gøre hans vilje, lovsang, fordi du også får lov til at lide sammen med ham! Lovsangen er et *taksigelsesoffer* – men i lidelsen føles det undertiden som et offer, *der koster noget*, fordi følelserne ikke bærer ofret – det må frembæres i tro! Da understreger du, at det svære, du gennemlider, også er Guds gave til dig, og det offer tager han imod. Han glemmer det aldrig.

Lovsang skal du ofre til Gud og holde *Den Højeste dine løfter* (14). Han er *Den Højeste* – at få lov til at holde, hvad man har lovet ham, det er dog herligt, og tænk, *Den Højeste* giver os sin kraft dertil! Nu aflægger vi næppe mange løfter – men der er et løfte, vi er fælles om; det har vi givet udtryk for, da vi sagde *Ja* til ham. Dette *Ja* er vort løfte om, at han er vor Herre, ham vil vi lyde, ham vil vi følge – og dette *Ja* lader vi være et *Ja*, intet andet. Løb aldrig fra dette *Ja* – det ville jo være, som når en ringe brud løber fra sin kongelige brudgom! Nej, lad dit *Ja* svulme af taknemmelighed over, at *Den Højeste* overhovedet vil have os, de ringeste, til sin brud og snart hente os til al sin herlighed!

Gud ved imidlertid, hvor let tanken på fortjeneste sniger sig ind og underminerer vort arbejde, så det bliver hø, strå og træ. Derfor siger han: »Kald på mig på nødens dag; jeg vil udfri dig, og du skal ære mig« (vers 15). Gud sender i sin nåde nøden til os, for at det skal blive klart for os, hvor små og hjælpeløse vi er. Nøden bliver så stor, at vi intet kan uden dette at *kalde på*

Gud. Al vor egen kraft er brudt. Al vor møjle for at finde en udvej er forgæves. Vi kan »kun« kalde på Gud! Da udfrier han os – og da ærer vi ham! *Da er det for alvor* gået op for os, at hans barmhjertighed, som vi nu har oplevet, da han udfriede os af vor nød, er *alt*, og vi selv formår *intet!* Da er tingene atter kommet på plads i vort liv; nu tjener vi ikke under den fordærlige tanke på fortjeneste, men drevet af hans kærlighed! Da bygger vi på ny med guld, sølv og ædle stene! Da bygger vi vort hus på klippegrunden, ikke på sand.

Men til den gudløse siger Gud

Gud har samlet himmelen og jorden for at dømme *sit folk* (4), dem, der har sluttet pagt med ham ved det eneste offer, der fjerner synderne – men tænk, iblandt dem findes der *gudløse!* Ganske vist regner de ikke sig selv for gudløse, og deres ligesindede anser dem heller ikke for gudløse, men Gud gør det!

De kender Guds bud og taler Guds ord – og dog er de gudløse (16)! Deres gudløshed viser sig ikke mindst i *bagtalelse*, en af de mest udbredte synder i menigheden (vers 20-21).

Hvad er midlet imod bagtalelse? Der findes kun eet virksomt middel. Den, der bagtales, har jo ingen mulighed for at forsvare eller forklare sig, thi han er aldrig til stede. Dog skal ingen bagtaler gå fri. »Revse dig vil jeg og gøre dig det klart,« siger Gud til den gudløse i menigheden (vers 22), og for at understrege, hvor alvorligt han mener det, føjer Gud til: »Mærk jer det, I, som glemmer Gud, at jeg ikke skal rive jer redningsløst sønder« (vers 22).

Hvor må vi dog frygte Gud, Israels Hellige, at ikke vi skal ende i gudløsheden og mørket, men selv tro, at vi er virksomme for ham!

Bagtalelse er en smitsom, dødsensfarlig åndelig sygdom, der drager enhver, der lytter dertil, ind i farezonen, især hvis bagtalerens ord er som lækkerbiskener, der synker dybt i bugen (Ordspr. 18,8).

Den der ofrer taksigelse

Hvis Gud nu revser os for at frelse os fra vor fromme gudløshed og gøre ende på al den bagtalelse, der bringer vor sjæl i fare, lad os da ikke vise hans tugt fra os. Måske ydmyger han os dybt, så vi står afslørede som løgnere, bagvaskere og bagtalere. Hvad da?

Lad os *ofre ham taksigelse derfor* (23)! Vor bagtalelse har bragt os i en værre nød end den, vi oplevede på nødens dag, da vi kaldte på ham (15). Dengang friede Gud os af vor nød. Nu vil han fri os af bagtalelsens endnu frygteligere nød, skønt vi end ikke har kaldt på ham! Derfor har han tugtet os, revset os, ydmyget og afsløret os – og det føles meget pinligt! Ja, men lad os dog takke ham derfor! Han har jo frelst os fra en tilstand, der – skønt vi mente, vi hørte hjemme iblandt Guds folk – kunne lede os i fortabelse – skulle vi ikke prise og takke ham derfor! Da leder det til samme resultat, som da han på vort råb friede os af vor nød: vi *ærer ham* (15 og 23).

Da kan vi begynde helt forfra med intet andet i vor tilværelse end hans barmhjertighed – og da bygger vi, der før var bagtalere på vej til fortabelse, med guld, sølv og ædle stene, overvældede af hans kærlighed, barmhjertighed, nåde og uforskyldte godhed.

Nogle vidunderlige kendsgerninger

Når vi læser *Salmerne*, føler vi gang på gang, at vi kan ikke rumme al den herlighed, de åbenbarer for os. Det gælder også Salme 65. I den finder vi ingen bøn, ingen formaning, ingen opfordring af nogen art, men udelukkende en overvældende åbenbaring af evige kendsgerninger om Gud. Derfor er salmen en eneste tilbedelse og indgiver i enhver, der læser den opmærksomt, tilbedelsens ånd.

Du, som hører bønner

Det er den første vidunderlige kendsgerning: *Gud hører bønner* (vers 2). Det fremgår ikke umiddelbart af det, vi opfat-

ter som virkeligheden, derfor må det åbenbares og forkyndes os.

Gud hører bønner. Derfor sagde Jesus: »Bed, og I skal få«. Aldrig i menneskeheds lange historie er nogen bøn gået Guds øre forbi. Ingen af alle de bønner, du har bedt, har været forgæves. Intet suk går hans øre forbi.

Det er kendsgerningen om Gud – det er altså en guddommelig kendsgerning, men alt det guddommelige er os for stort – vi kan ikke forstå det – vi kan ikke rumme det – og vi kan heller ikke tro det.

Men det guddommelige ændres ikke, fordi vi ikke kan gribe det. Gud forbliver

den samme i går, i dag og til evig tid. Han hører bønner.

Det hjælper han os til at tro. Det giver lyst og mod til bønnen – thi tænk, ikke en eneste bøn går ham forbi!

Du tilgiver dem

I vers 4 er salmisten næsten letsindig; han siger: »Vore overtrædelser blev os for svare, *du tilgiver dem!*« Er det ikke at tage for let på spørgsmålet om synd og tilgivelse?

Umiddelbart kan det lyde sådan, men bliv stille, da åbenbares en ufattelig herlig guddommelig kendsgerning om Gud for

dig: *Han tilgiver alle dine overtrædelser!*

Derfor er de borte.

I Salme 103,3 åbenbares samme herlighed med disse ord: »Han, som tilgiver alle dine *misgerninger*...«

Mika siger: »Du vil kaste alle vore synder i havets dyb« (kap. 7,19).

Vi føres i ånden ud til Golgatas kors og ser der, hvordan Gud gennemfører dette underværk! Vi kan umuligt bedrøve ham ved at sige: »Du har ikke båret mine synder, du har ikke fjernet dem fra mig; dit værk er ganske godt, men ikke godt nok til at sone min synd!«

Nej, vi ærer ham ved at være så »let-sindige« som salmisten og med fryd ud-bryde: »Mine overtrædelser blev mig for svare, du tilgav mig dem alle – jeg lover og priser dig evindeligt derfor!«

Ved juletid mindes vi med dyb glæde, at »ham skal du give navnet Jesus, thi han skal frelse sit folk fra dets synder« (Matt. 1,21). Det har han gjort. Det værk er fuld-bragt!

Du svarer os underfuldt

Den tredje herlige kendsgerning om Gud er, at han svarer os underfuldt i retfærd (6).

Han hører vore bønner. Han tilgiver alle vore overtrædelser. Han svarer os.

Hans svar på vor bøn er *underfuldt*. Enhver bøn er et råb til Gud om at gøre noget, vi ikke selv kan gøre, noget, der er os umuligt. Men han gør det; derfor er det underfuldt. Hvis du beder Gud bevare dig på en rejse, har du bedt om noget, du ikke selv kan. Når du kommer vel frem til må-

let, husk da at takke ham, thi han har be-svaret din bøn, og svaret var underfuldt (selvom du måske ikke lagde mærke til det).

Gud er almægtig. Han gør derfor, hvad han vil. Han griber som svar på vore bønner ind i den usynlige verden, men også i den synlige. Gud lader sig aldrig begrænse. Skulle noget være ham for underfuldt?

Men hans svar er tillige i *retfærd* – underfuldt i retfærd! Dermed understreges det, at Guds svar altid svarer til hans eget væsen, der er retfærd og hellighed. Et svar, der bekræfter noget uretfærdigt, gi-ver Gud aldrig. Et svar, der befæster nogen i hans egen uretfærdighed, kan in-gen få fra Gud.

Også i vor tid bekræfter Gud sit Ord med de medfølgende tegn, thi også i dag udrækker han sin hånd, men bemærk, det sker kun i retfærd, thi det sker i »din *hel-lige* tjeners, Jesu, navn« (Ap. G. 4,30).

Hvor Gud griber synligt ind med kraf-tige gerninger, fremkalder det derfor altid frygt eller rædsel (Ap. G. 3,10 og 11 samt 5,11), thi hans hellighed og retfærd åben-bares dermed.

Du udvælger

Her er den fjerde guddommelige kends-gerning om Gud – og den forbliver os for guddommelig til, at vi nogensinde »får greb« om den. *Salig den, du udvælger* (vers 5).

David anvender nutid: »Den, du *udvælger*,« men Paulus anvender *før nu-tid*: »Thi før verdens grundvold blev lagt,

har han udvalgt os i ham...« (Efes. 1,3).

Det er altså *evig nutid*, lovet være hans navn!

»Ikke I har valgt mig, men jeg har udvalgt jer,« sagde Jesus til sine disciple, og hans ord gælder også os.

Hvilken salighed! Aldrig bliver det en selvfølge – det er nåde over nåde!

Vi mættes

Dette er ikke en kendsgerning om Gud, men en kendsgerning om os, der har fået vore øjne åbnet, så vi kan se kendsgermin-gerne om Gud: *vi mættes af dit huses rig-dom, dit tempels hellighed* (vers 5). Vi er jo *salige*, thi Gud har udvalgt os, ja udvælger os nu!

Når salmisten taler om rigdommen i Guds hus, da ledes vore tanker hen på *Paulus'* anvendelse af ordet rigdom – *Guds overbærenheds og langmodigheds rigdom* (Rom. 2,4) – *hans herligheds rig-dom* (Rom. 9,23) – *Guds nådes over-strømmende rigdom* (Efes. 2,7) – *evange-liet om Kristi uransagelige rigdom* (Efes. 3,8) – *hvilken rigdom på herlighed denne hemmelighed rummer: nemlig Kristus i jer* (Kol. 1,27)!

Ingen kan få blot et lille glimt af al Guds rigdom af kærlighed, visdom, god-hed og barmhjertighed uden at mættes i hjertedybet, hvor fattig, udtømt og arm han end føler sig!

Med sådanne kendsgerninger om Gud kan man sige: »Velsignet jul!« med over-bevisning.